

Comentari

Henry Purcell (Londres, 1659-1695) és el compositor anglès més important del segle XVII. El seu treball va estar molt lligat a la família reial durant els regnats de Carles II, Jaume II, Guillem III i la reina Maria. Tot i que només va viure 37 anys, ens ha deixat un catàleg d'obres amplíssim amb un particular estil que inclou elements de la música francesa (influència en danses, entreactes, obertures i en les parts més solemnes de la seva música dramàtica) i la italiana (escriptura vocal), però val a dir que sempre va mantenir un estil molt genuí.

Com la majoria de compositors de la seva època, va aprendre composició prenent nota de les obres dels grans mestres del passat, com Locke, Humfrey i Blow, de qui als 21 anys heretà el càrrec d'organista de l'abadia de Westminster. Serà molt important la influència de John Blow, perquè prendrà la seva semiòpera *Venus and Adonis* com a model.

A Anglaterra l'òpera no estava acceptada de la mateixa manera que al continent, a l'època de Purcell. A partir del 1660 hi hagueren diversos intents d'introduir l'òpera italiana a Londres però no van reeixir. És per aquesta raó que la seva producció dramàtica va quedar circumscrita a les obertures, danses, cançons i entreactes. Tanmateix, les mascarades (*masque* o *mask*) van ser una oportunitat per a la música escènica que va saber aprofitar. Són una forma d'entreteniment majoritàriament de tema mitològic que tenien lloc enmig de les festes i consistia en cançons, danses i recitats. A Purcell, precisament, pertanyen les *masques* més importants: *Dioclesian*, *King Arthur* i *The fairy queen*.

Hem de considerar Purcell com el primer autor operístic anglès, amb la composició de la primera òpera en sentit estricte: *Dido and Aeneas*, Z. 626, que és tota una fita en la història musical britànica. Va ser un encàrrec del mestre de ball Josias Priest –que en va cantar els papers masculins el dia de l'estrena–, de l'escola per a senyoretes de Chelsea, que es basa en un llibret de Nahum Tate que es va inspirar en el quart cant de l'*Eneida* de Virgili. Es tracta d'una òpera molt breu, dividida en tres actes i un pròleg actualment perdut.

La història se centra en Enees (Aeneas), el fugitiu de la Guerra de Troia i fundador mític de Roma, que abans d'arribar a la seva destinació manté un idil·li amb la reina de Cartago en què acaba abandonat i que dona lloc al famós “Lament de Dido”. L'estructura de l'obra és similar al de les òperes franceses contemporànies, amb àries curtes, interludis orquestrals, cors i ballets.

Xavier Paset Gelma, crític musical

Dido & Aeneas

Cicle Coral Orfeó Català
Diumenge, 7 de juliol de 2019 – 20h
Dilluns, 8 de juliol de 2019 – 20h
Petit Palau

Amb la col·laboració de:

Troba'ns a:

www.palaumusica.cat

B 719-2019

Programa

Elisenda Arquimbau, Dido

Pau Bordas, Aeneas

Serena Sáenz, Belinda

Alberto Baena, Sorceress

Anna Niebla, segona dona

Amalia Cuena, contralt (primera bruixa)*

Txell Sánchez, contralt (segona bruixa)*

Alejandro López, tenor (primer mariner)*

Sergio Aunió**n**, **Marc Majó** i **Josep Rovira**, tenors (tres mariners)*

Marina Viñals, soprano (Phoebus)*

Roger Casanova, baríton (ell)*

Helena Tajadura, contralt (ella)*

Emily Collinson, soprano, i **Àlex Honrubia**, baríton (dos cortesans)*

Cor Jove de l’Orfeó Català

Ars Musicae-Orquestra Barroca (Bernat Cabot, concertino)

Edwin Garcia, guitarra i tiorba

Eva del Campo, clave

Guillermo Turina, violoncel

Marc Rosich, direcció escènica

Sylvia Kuchinow, il·luminació

Aleix Viadé, videomapping

Esteve Nabona, director

* Solistes del cor

Henry Purcell (1659-1695)

Dido & Aeneas Z.626

Durada aproximada del concert: 60 minuts sense pausa

Podeu trobar els textos i les traduccions de les obres interpretades, així com les biografies completes dels intèrprets, a la fitxa del concert al nostre web: www.palaumusica.cat

El Cor Jove forma part de l’Escola Coral de l’Orfeó Català i rep el mecenatge de:

També et pot interessar

Estiu al Palau

Dimarts 23 de juliol de 2019–20h

Dimecres 24 de juliol de 2019–20h

Sala de Concerts

Preus: 20, 25 i 30 euros

GR&C

Espectacle presentat conjuntament entre el Grec 2019 Festival de Barcelona i el Palau de la Música Catalana

The Circa Ensemble, *contemporary circus*

Yaron Lifschitz, concepte i director d’escena

Yaron Lifschitz i **Richard Clarke**, il·luminació

Libby McDonnell, disseny de vestuari

Jason Organ, director tècnic

Hans Jorg Mammel, tenor

Jordi Masó i **Miquel Villalba**, piano

Obres de Schubert, Lewis i Stravinsky

“La vida és negar-nos a existir.

Així és com som allò que no volíem

ser, i som

l’altre que no som, i d’aquí

ve l’equilibri.

D’aquest esclat final

hem obert els ulls, i creixen

els arbres, surten els cargols,

el riu baixa irat tot reclamant

més vides. I el cel

s’omple de mirades que no tornen.

La negació treu flor. Som lliures

de triar entre el no-foc, el no-fred,

la no-immortalitat i el no-morir

de tot el que, a poc a poc,

ens mata. I preferim el pa

de la resurrecció de cada dia

i fer l’amor, que n’és la molla crua”.

Màrius Sampere

“La vida és negar-nos”

Dèmens, 2017

Sinopsi

PRÒLEG. Al mar

Després de la tempesta marina descrita en l’obertura, Phoebus, déu de la llum i la música, anima els Tritons i les Nereides a cantar un nou amor que ha de néixer. Ella i ell (personatges anònims encara) es declaren amor etern, un amor que només podrà separar la mort. El cor canta a Thetis, deessa del mar, perquè faci possible aquest amor.

ACTE I

A l’obertura, la tempesta desvia fins a les ribes de Cartago el vaixell d’Aeneas, que ha rebut el mandat de Júpiter de fundar la nova Troia (Roma).

Escena I. *Al palau de Dido*. Dido, Belinda, segona dona, Aeneas i cor de cortesans.

Dido, reina de Cartago, es lamenta per la seva desgràcia, convençuda que el seu amor no és correspost. Belinda, la seva germana i dama de companyia, juntament amb la segona dona (*second woman*) procuren d’animar-la manifestant que té ennuvolada la ment fins al punt de no veure la realitat. Li demanen que rebí l’enamorat Aeneas. El príncep troià, captivat per la bellesa de Dido, li declara el seu amor i ella el correspon. El poble canta la unió dels dos monarques, perquè portaran la felicitat i la prosperitat a Cartago.

ACTE II

Escena I. *A la cova de les bruixes*. Sorceress, dues bruixes i cor de bruixes i espectres.

La fetillera, Sorceress, conspira davant les seves bruixes i espectres per desfer la unió dels dos amants i provocar la caiguda de Cartago. Sorceress decideix que, després de la cacera, apareixerà davant Aeneas amb l’aparença de Mercuri i li ordenarà de fer cas a Júpiter i abandonar Cartago i Dido per refundar Troia. El cor de bruixes s’autocomplau de la maldat de què són capaces.

Escena II. *Al bosc*. Belinda, Aeneas, Dido, cor de cortesans i Sorceress (Mercuri)

La cort gaudeix d’un encantador dia de cacera, però de sobte es desencadena una forta tempesta que fa córrer tothom cap a la ciutat. Aeneas, però, és interceptat pel fals Mercuri. Aquest li anuncia que aquella mateixa nit ha de partir per no fer enfadar Júpiter. Aeneas accepta la seva missió abnegat, però es lamenta pel seu amor per Dido, sense saber com explicar-li la seva partida.

ACTE III

Escena I. *Al port*. Un mariner, cor de mariners, Sorceress, dues bruixes i cor de bruixes

Un mariner anima els seus companys a preparar els vaixells per a la partida, abans fins i tot que Dido conegui la imminent marxa d’Aeneas. Les bruixes observen l’escena encantades pel que han aconseguit i predient que Dido morirà aquella mateixa nit. L’escena acaba amb una dansa de les bruixes amb els mariners.

Escena II. Al palau de Dido. Dido, Aeneas, Belinda i cor de cupidos.

Aeneas intenta persuadir Dido que la seva intenció no era abandonar-la, que tan sols volia no fer enfadar els déus. Ara està decidit a quedar-se a Cartago malgrat l’ordre de Júpiter. En un duet trepidant, una Dido ofesa obliga Aeneas a anar-se’n, malgrat que sap que això provocarà irremissiblement la seva mort. En el “Lament de Dido”, la paraula “*recorda’m*” es repeteix una vegada i una altra. Sobre el cadàver de Dido, un cor de cupidos ploren el cor trencat de la reina, i tot llançant roses damunt la seva tomba, prometen restar al seu costat per no abandonar-la mai.